

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **M7 Group S.A.**, se sídlem 2, Rue Albert Borschette, L-1246 Luxembourg, zast. Mgr. Michalem Hrnčířem, advokátem se sídlem Karolinská 661/4, Praha 8, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 17. 6. 2015, čj. ČTÚ-71 207/2014-603, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2018, čj. 3 A 100/2015-108, ve věci procesního nástupnictví na straně žalobkyně,

t a k t o :

V řízení o kasační stížnosti bude soud na straně žalobkyně pokračovat se společností **Canal+ Luxembourg S.à r.l.**, se sídlem 2, Rue Albert Borschette, L-1246 Luxembourg.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 2. 2021, čj. 8 As 415/2018-48, rozhodl ve výše uvedené věci, tak že zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze včetně rozhodnutí předsedy Rady žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek doručil žalobkyni prostřednictvím jejího zástupce a žalovanému. Poté ho opatřil doložkou právní moci a pokládal věc za skončenou.

[2] Dne 25. 10. 2021 obdržel soud přípis od žalovaného, ve kterém žalovaný informoval soud o tom, že žalobkyně před vydáním zmíněného rozsudku zanikla, a to sloučením se společností Canal+ Luxembourg S.à r.l., se sídlem 2, Rue Albert Borschette, L-1246 Luxembourg (dále také „právní nástupce žalobkyně“). Tuto skutečnost žalovaný doložil listinou z lucemburského obchodního rejstříku. Podle žalovaného by proto soud měl pokračovat v řízení s právním nástupcem žalobkyně.

[3] Soud následně výzvou ze dne 10. 11. 2021 vyzval zástupce žalobkyně ke sdělení, zda žalobkyně zanikla, pokud ano, proč o této skutečnosti soud neinformoval, a aby případně doložil oprávnění k zastupování právního nástupce žalobkyně. Zástupce žalobkyně přípisem ze dne 18. 11. 2021 soudu sdělil, že o chystané fúzi nebyl předem informován a že po zániku žalobkyně nebyl jejím právním nástupcem požádán, aby ho v řízení o kasační stížnosti zastupoval nebo za něj činil jakékoliv úkony.

[4] Soud z předložené listiny z lucemburského obchodního rejstříku zjistil, že žalobkyně byla vymazána z rejstříku ke dni 15. 7. 2020, protože ukončila činnost k 30. 6. 2020 z důvodu fúze sloučením. Součástí této listiny je notářský zápis z mimořádné valné hromady, ze kterého vyplývá, že se žalobkyně slučuje se společností UPC DTH S.à r.l., se sídlem 2, Rue Albert Borschette, L-1246 Luxembourg, a to tak, že žalobkyně zaniká a právním nástupcem se stává společnost UPC DTH S.à r.l. Ta se současně přejmenovává na Canal+ Luxembourg S.à r.l. Z veřejně dostupné části lucemburského obchodního rejstříku soud současně zjistil, že dne 15. 7. 2020 byl podán návrh na výmaz žalobkyně z obchodního rejstříku. To odpovídá datu výmazu žalobkyně z lucemburského obchodního rejstříku uvedeného v listině doložené žalovaným.

[5] Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené konstatuje, že způsobilost žalobkyně být účastníkem řízení zanikla ke dni 15. 7. 2020. Týmž okamžikem zanikla i plná moc, kterou udělila Mgr. Michalu Hrnčířovi. Stalo se tak dříve, než bylo řízení o kasační stížnosti pravomocně skončeno. Jak totiž nyní vyšlo najevo, už od 16. 7. 2020 nebyl na straně žalující nikdo, komu by mohl být rozsudek ze dne 11. 2. 2021 doručen s obvyklými právními účinky. Soud se proto dále zabýval tím, zda může v řízení pokračovat.

[6] Podle § 64 s. ř. s. platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu.*

[7] Podle § 107 odst. 1 o. s. ř. platí, že *jestliže účastník ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Není-li možné v řízení ihned pokračovat, soud řízení přeruší. O tom, s kým bude v řízení pokračováno, soud rozhodne usnesením.*

[8] Podle § 107 odst. 3 o. s. ř. dále platí, že *ztratí-li způsobilost být účastníkem řízení právnická osoba a umožňuje-li povaha věci pokračovat v řízení, jsou jejím procesním nástupcem, ustanoví-li zákon jinak, ti, kteří po zániku právnické osoby vstoupili do jejích práv a povinností, popřípadě ti, kteří po zániku právnické osoby převzali práva a povinnosti, o něž v řízení jde.*

[9] Z citovaného § 107 odst. 1 o. s. ř. vyplývá, že aby soud mohl pokračovat v řízení s právním nástupcem účastníka, musí nejprve posoudit, zda povaha věci umožňuje pokračovat v řízení, tedy zda práva a povinnosti, o něž v řízení jde, přešla ze zaniklého účastníka na jeho právního nástupce.

[10] V nyní projednávané věci žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 11. 2014, čj. ČTÚ-10 603/2013-631/VII. vyř. – Stu, shledal žalobkyni vinou ze spáchání správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. c) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění účinném do 7. 8. 2013. Správního deliktu se měla dopustit tím, že žalovanému předem neoznámila zahájení výkonu komunikační činnosti podle § 13 téhož zákona, a to od 1. 1. 2013 do 28. 5. 2014. Za tento delikt jí byla uložena pokuta ve výši 9,5 mil. Kč a stanovena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 tis. Kč. K rozkladu

pokračování

žalobkyně předseda Rady žalovaného toto rozhodnutí potvrdil a rozklad zamítl s tím, že změnil výrok tak, že ke spáchání deliktu došlo neozenámením zahájení výkonu komunikační činnosti nejpozději do 31. 12. 2012. Z uvedeného je tak zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím sankční povahy.

[11] Ve správním trestání se obecně uplatňují zásady trestání soudního (rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Platí-li proto v trestněprávní doktríně zásada, že každá deliktní odpovědnost, respektive sankce s ní spojená, je imanentně spojena s osobou pachatele, pak i v oblasti správního trestání musí obecně platit, že zánikem delikventa zaniká jeho sankční odpovědnost i případná (již uložená) povinnost výkonu uložené sankce. Tato odpovědnost, respektive povinnost podrobit se uložené sankci, proto nemůže přecházet na právního nástupce zaniklého delikventa. Praktickým důsledkem zániku postihovaného subjektu v průběhu správního řízení je nutnost zastavení takového řízení, neboť zde není nikdo, s kým by v řízení mohlo být pokračováno. Dojde-li k zániku právnické osoby až po pravomocném skončení řízení o správním deliktu, nelze uloženou sankci vykonat na jejím právním nástupci (rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2016, čj. 2 As 48/2013-110).

[12] Uvedená obecná zásada nicméně neplatí bezvýhradně. Výjimku představují především případy, kdy přechod odpovědnosti za správní delikt vyplývá přímo ze zákona. K přechodu odpovědnosti za správní delikt na právního nástupce zaniklé právnické osoby však může dojít také tehdy, pokud tento nástupce fakticky převzal personální a majetkový substrát původního subjektu a pokračuje v jeho původní činnosti, lze-li současně dovodit, že důvodem zániku původní právnické osoby byla primárně snaha vyhnout se uložení správní sankce (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 12. 2009, čj. 8 Afs 56/2007-479, čj. 2295/2011 Sb. NSS).

[13] Třetí výjimku pak Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku sp. zn. 2 As 48/2013 ve vztahu k aktivní věcné legitimaci k podání kasační stížnosti. Konkrétně uvedl, že „[s]těžovatel naopak ve prospěch své aktivní legitimace argumentuje tím, že převzal veškerá aktiva i pasiva zaniklé společnosti ČEZ Měření, s. r. o., což v kontextu dané věci znamená, že převzatá aktiva jsou menší o částku 15 000 Kč, představovanou zaplacenou pokutou. Pokud by se mu podařilo docílit soudní cestou odklizení příslušného sankčního rozhodnutí, byla by pokuta zaplacená bez právního důvodu a měl by tak, jako univerzální sukcesor, právo na její vrácení (převzatá aktiva by se o tuto částku navýšila). Tuto argumentaci považuje Nejvyšší správní soud za akceptovatelnou, neboť stěžovatel plausibilně tvrdí, že v důsledku nezákonně vydaného správního rozhodnutí došlo k zásahu do jeho majetkové sféry. Nastala-li by popsáná situace v mezidobí od právní moci sankčního rozhodnutí do uplynutí lhůty k podání žaloby proti němu, stěžovatel by splňoval podmínky pro přiznání aktivní legitimace k podání žaloby ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť by bylo možné dovodit, že byl tímto správním rozhodnutím „zkrácen na svých právech“. Není proto dán žádný důvod, proč by mu neměla být přiznána aktivní věcná legitimace k podání kasační stížnosti, vstoupil-li do práv původního žalobce až po právní moci rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o správní žalobě proti takovému rozhodnutí. Z těchto důvodů proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že věcnému projednání kasační stížnosti nic nebrání.“ Z uvedeného tak vyplývá, že právní nástupce původního žalobce může být zkrácen na svých právech tím, že původní žalobce před svým zánikem uloženou pokutu zaplatil. Převzaté jmění je totiž v takovém případě nižší o částku

odpovídající uložené pokutě. V takovém případě může právní nástupce proti sankčnímu správnímu rozhodnutí brojit v soudním řízení, resp. je třeba mu umožnit po zániku žalobce pokračovat v řízení o kasační stížnosti (žalobě) a hájit zde svá práva (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 As 173/2020-24, bod 17).

[14] Minimálně posledně popsaná situace nastala i v nyní projednávané věci. Žalovaný k výzvě soudu sdělil, že žalobkyně pokutu i náhradu nákladu řízení již zaplatila. Došlo-li proto k přechodu jmění z žalobkyně na jejího právního nástupce z důvodu fúze sloučením, bylo jmění poníženo o žalobkyní již zaplacenou pokutu a náhradu nákladů správního řízení. V takovém případě je právní nástupce žalobkyně oprávněn pokračovat v řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného. Případným odklizení těchto rozhodnutí by totiž vzniklo právnímu nástupci žalobkyně právo na vrácení již zaplacené částky.

[15] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že povaha věci umožňuje po zániku žalobkyně pokračovat v řízení o kasační stížnosti s právním nástupcem žalobkyně, který vstoupil do jejích práv a povinností (§ 107 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). V řízení tak na straně žalobkyně bude pokračovat společnost Canal+ Luxembourg S.à r.l., jako její právní nástupce.

[16] Podle § 49 odst. 10 s. ř. s. je soud vázán rozsudkem, jakmile jej vyhlásí. Jelikož již Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci rozsudek ze dne 11. 2. 2021, čj. 8 As 415/2018-48, vyhlásil, nemůže činit v řízení další úkony. O procesním nástupnictví rozhoduje nyní jen proto, aby mohl následně znovu doručit rozsudek současným účastníkům řízení, a ten tak mohl nabýt právní moci.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. prosince 2021

Petr Mikeš
předseda senátu